

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a dr. Rákosfalvy Zoltán ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Lászlófi Gabriella ügyvéd által képviselt **alperes** ellen személyhez fűződő jogok megsértése iránti ügyében a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2010. április 8. napján meghozott 31.P.20.447/2009/16. számú ítélet ellen a felperes részéről 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán a 2011. február 15. napján megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Köteles a felperes megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 24.000 (Huszonnégyezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Köteles a felperes megfizetni az alperesnek 15 napon belül 20.000 (Húszezer) Ft fellebbezési perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az **"A"** Kft. egyik tulajdonosa a felperes, aki 2008. június 18. napjáig annak ügyvezetője is volt, e pozícióban **"B"** váltotta őt. A fenti gazdasági társaság **"A"** Kft. fantázianéven került a piacra bevezetésre, és **Helység 1**en nagy értékű gépjárművek forgalmazásával foglalkozott. 2007. év végén a felperes az **ország 1**-be költözött, és már nem kívánt foglalkozni az autókereskedelemmel e gazdasági társaság keretében, emiatt üzlettársa, **"C"** ügyvezetése mellett megalapításra került az **"A"** Kft., amely ugyancsak a **"A"** Kft. által, a **"A"** fantázianévvvel létrehozott honlapot használta. Ezáltal a honlap mögött álló gazdasági társaságban bekövetkező fenti változás a kívülállók számára nem vált

nyilvánvalóvá. A felperes az **ország 1**ben a **"D"** ingatlanbefektetésekkel foglalkozó gazdasági társaság keretében tevékenykedett vezető beosztásban. Az **ország 1**-ben jelentkező erős ingatlanpiaci kereslet kapcsán a felperes is kínált külföldi, magyarországi, és azon belül **helység 1-i** személyeknek is ingatlanbefektetési lehetőséget. Az alperes kiadásában megjelenő **"E"** című napilap 2009. március 7-i lapszámában „Homokba fektetett milliárdok” címmel - valamint a www.e.hu <<http://www.e.hu>> honlapon azonos címmel és tartalommal - egy újságcikk jelent meg. Ennek előzményeként az alperes újságírója **"F"** megkeresése alapján a Vám- és Pénzügyőrség Országos Parancsnoksága a sajtó részére tájékoztatást adott a Vám- és Pénzügyőrség ... Nyomozóhivatal által a **"A"** Kft. vonatkozásában folytatott nyomozás részleteiről. Az **"A"** Kft. tevékenységével összefüggésben a Vám- és Pénzügyőrség ... Nyomozóhivatala nyomozást rendelt el ismeretlen tettes ellen adócsalád büntette elkövetésének gyanúja miatt.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az alperes az **"E"** című napilap 2009. március 7. napján megjelent számának 5. oldalán található „Homokba fektetett milliárdok” című írásában azon, a felperes által kínált befektetés vonatkozásában tett valótlan állításával, mely szerint - „a megtérülés azonban egyenlőre elmaradt, a mintegy két éve befizetett összegeket sokan azóta sem kapták vissza” - és a valótlan állítás, valamint a felperes érdekeltiségéhez tartozó **"A"** Kft. tevékenysége kapcsán folyamatban lévő büntető eljárás párhuzamban állításával megsértette a felperes jó hírnevét. Ezt meghaladóan a kereset elutasította, és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 3.644 Ft perköltséget. Kötelezte a felperest 8.800 Ft, az alperest pedig 12.200 Ft le nem rótt kereseti illeték megfizetésére az állam javára.

Határozata indokolásában kifejtette, hogy a hírnévrontás megállapítására a közlés tartalma ad alapot. Azon közlés lehet hírnévrontó, amely valamilyen tényt állít, illetve valamilyen tényt fejez ki nyíltan vagy burkoltan, mely tény valótlan, és az érintett személy hátrányos megítélésére alkalmas. Megvalósulhat a hírnévrontás a teljes valóság megismeréséhez szükséges tények téves következtetésére indított csoportosításával is. Az objektíve valótlan tényállítás jogsértést eredményez, ha alkalmas az érintett társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. Az alkalmasságon túlmenően azonban nem követelmény, hogy a hátrányos eredmény bekövetkezzen. Amennyiben a közmegítélés szempontjából jelentéktelen körülményre vonatkozik a jogsértés, az ugyanúgy megalapozza a jogvédelem iránti igényt, mintha jelentős jogsérelem következett volna be. A hátrányos eredmény bekövetkezésének és mértékének kizárólag a Ptk. 84. § /1/ bekezdés a./ pontja szerinti szankción túlmenő objektív és szubjektív személyiségvédelmi

szankciók vonatkozásában van jelentősége. Megállapította, hogy a sérelmezett cikk egyértelműen azonosíthatóvá tett a felperest, tekintettel arra, hogy olyan egyedi és lényegi információkat közölt a személyéről, amelyek alapján személyének beazonosíthatósága ismerősei körében nem okozhatott gondot.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § /1/ bekezdésében foglalt mérlegelési jogkörénél fogva akként foglalt állást a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, hogy valótlán tényállítás a cikk sérelmezett hat kitételéből csupán a 4./ számú kitétel vonatkozásában állapítható meg, egyebekben az alperes eleget tett a valóság bizonyítására vonatkozó kötelezettségének. A sérelmezett cikk 5./ és 6./ kitétele mindenben megfelelt a VPOP által adott sajtótájékoztató szövegének, így önmagában személyiségi jogsértés megállapítására nem ad okot. A sérelmezett cikk első három kitételének valódiságát pedig maguk felperes által meghallgatni kért tanúk igazolták.

A rendelkezésre álló adatok által azonban az már nem igazolt, amit a cikk 4./ pontja állít. Abból egyértelműen az a következtetés vonható le, hogy az ingatlanbefektetések terén már felmerült (esedékessé vált) a befektető cég részéről a visszafizetési kötelezettség, és a több éve befizetett összeget számos befektető nem kapta meg. Jogsértőnek találta az elsőfokú bíróság a 4./ számú kitétel fentiek szerinti valótlán állítása, és az egyébként valós tényeket tartalmazó 5./ és 6./ pont egy cikkben történő szerepeltetését, amely a felperes beazonosíthatóságán túlmenően annak a hamis látszatát is kelti, hogy a cikkben felvázolt eltérő tartalmak között összefüggés áll fenn. Az elsőfokú bíróság ezért a Ptk. 84. § /1/ bekezdésének a./ pontja alapján a rendelkező részben írt körben állapította meg, hogy a cikk megsértette a felperes jó hírnevét, míg az ezt meghaladó kereseti kérelmet, mind a kért megállapítás, mind pedig az igényelt nem vagyoni kártérítés körében elutasította.

A megtörtént személyiségi jogsértés kapcsán a nem vagyoni kártérítés alkalmazására az elsőfokú bíróság nem talált indokot. Érvelése szerint a cikk címéből, alcíméből is következően, valamint a tanúvallomások alapján is megerősítetten a felperes kellemetlenségei elsősorban a jelen eseményeihez kötődő ingatlanbefektetési ügyletekhez fűződtek, és nem a több évvel ezelőtti, a nyomozás tárgyát képező ügyletkez. Az **ország 1-beli** befektetés vonatkozásában azonban már a cikk megjelenését megelőzően kialakult egy hasonló élő szóbeszéd, amelynek kapcsán kialakult hátrányokat legfeljebb erősítette a per tárgyát képező cikk. Az egységes bírói gyakorlat szerint pedig a személyiségi jog megsértésének nem automatikus következménye a nem vagyoni kártérítés szankcióként történő alkalmazása, ahhoz az szükséges,

hogy külön bizonyítás nélkül a Pp. 163. § /3/ bekezdése alapján köztudomású tényként megállapítható legyen a jogsértés súlya és jellege alapján olyan mértékű hátrány, amely a szankció alkalmazását indokoltá teszi, vagy a személyiségi jogaiban sértett fél ilyen jellegű konkrét hátrányt igazoljon.

A fentiekben vázolt történeti előzmény figyelembevételével pedig sem a köztudomás szintjén, sem a bizonyított tények alapján nem állapítható meg a felperes oldalán olyan mértékű hátrány, amely a nem vagyoni kártérítés szubjektív szankciójának alkalmazását indokoltá tenné. Önmagában az, hogy a felperes bizonyos szintű magyarázkodásra kényszerült a cikk hatására ezt még nem alapozza meg. Ennek körében az elsőfokú bíróság eseti döntésekre is hivatkozott.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, és módosított fellebbezésében azt kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel támadott részében részben változtassa meg, és kötelezze az alperest 250.000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére. A felperes fellebbezése nem érintette az elsőfokú ítéletnek azon rendelkezéseit, amellyel a felperesnek a rendelkező részben foglaltakon túlmenő, a kereseti kérelemben szereplő egyéb cikkrészletekkel kapcsolatosan a személyiségi joga megsértésének megállapítására irányuló kereseti kérelmeit elutasította.

Előadta, hogy a fellebbezéssel támadott ítélet, fellebbezéssel szintén nem érintett jogerős rendelkező része megállapította, hogy az alperes a rendelkező rész szerinti valótlan állítással, valamint e valótlan állítás és a felperes érdekeltségéhez tartozó "A" Kft. tevékenysége kapcsán folyamatban lévő büntető eljárás párhuzamba állításával megsértette a felperes jó hírnevét, ennek ellenére az elsőfokú bíróság a felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényét mégis elutasította.

Érvelése szerint a per során meghallgatott tanúk nyilatkozatai épp azt igazolják, hogy a cikk megjelenése (különösen a valótlanul ítélt kitétele) nyomán elsősorban az ingatlanügyletekhez, másodsorban a nyomozással kapcsolatos állításokhoz kapcsolódóan adódtak a felperesnek kellemetlenségei. A tanúvallomások álláspontja szerint azt támasztják alá, hogy a kellemetlenségek a jelen eseményeihez kötődő ingatlanbefektetési ügyletekhez kapcsolódnak, így az erre alapított ítéleti rendelkezés ellentmondásos és iratellenes. Amennyiben pedig az elsőfokú bíróság által valótlanul minősített állítás csupán az esetlegesen korábban kialakult hátrányokat erősítette, az szintén alapot ad a nem vagyoni kártérítés megállapítására, nem csak az, ha ezen állítás okozza a hátrányokat.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme a felperes által megfellebbezett ítéleti rendelkezés helybenhagyására irányult.

Az ítélet tábla a megyei bíróság ítéletét a Pp. 253. § /3/ bekezdése értelmében fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között felülbírálván megállapította, hogy a felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perben szükséges, és elégséges mértékben a bizonyítási eljárást lefolytatta, az ott beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206. §-ának megfelelően, helyesen, okszerűen, összességükben értékelve helyes tényállást állapított meg, az abból levont jogi következtetésével és a döntés indokolásával is az ítélet tábla teljes körűen egyetért.

A fellebbezés kapcsán az ítélet tábla kiemeli, hogy helyesen fejtette ki az elsőfokú bíróság miszerint a perben a nem vagyoni kártérítés alapjául szolgáló körülmények, és a nem vagyoni kárpótlás összecszerűségének a bizonyítása a felperest terhelte. Erről az elsőfokú bíróság a felperest a Pp. 3. § /3/ bekezdésének megfelelően tájékoztatta, és felhívta őt e körben is tényállításai megtételeire, bizonyítékai, bizonyítási indítványainak az előterjesztésére, a Pp. 141. § /6/ bekezdése, továbbá a Pp. 3. § /4/ bekezdésében foglalt jogkövetkezmények terhe mellett. A felperesnek a perben a fenti bizonyítási kötelezettsége ellenére nem sikerült olyan mérvű hátrányt, vagy károsodást bizonyítania, amely indokoltá tenné részére a nem vagyoni kárpótlás megállapítását.

A nem vagyoni kártérítés lényegében nem más, mint kárpótlás az elszenvedett sérelemért, mértéke ekként a jogsértés súlyához igazodik, amelyről a bíróság mérlegeléssel dönt. Ennek során értékelni kell egyebek mellett a jogsértő magatartás módját, annak hatását és az eredményt egyaránt.

Helyesen fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy **a személyiségi jog megsértésének nem automatikus következménye a nem vagyoni kártérítés szankcióként történő alkalmazása.** A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként pedig a másodfokú bíróság álláspontja szerint is, sem a köztudomás szintjén, sem a bizonyított tények alapján nem volt megállapítható a felperes oldalán olyan mérvű hátrány vagy sérelem, nem volt igazolható a felperes oldalán olyan negatív irányú életminőségbeli változás, amely a nem vagyoni kártérítés alkalmazását indokoltá tenné.

A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság több alkalommal is a személyes megjelenés kötelezettségének a terhe mellett idézte a felperest, aki ennek ellenére a tárgyalásokon nem jelent meg, ennek

következtében maga a felperes sem adott elő semmilyen olyan tényt, amely az általa érvényesíteni kívánt nem vagyoni kártérítés ténybeli alapját megalapozhatta volna. A Pp. 206. § /2/ bekezdése szerint pedig a per adataival egybevetett mérlegelés alapján a bíróság azt is meggyőződése szerint ítéli meg, hogy milyen jelentőséget kell tulajdonítani annak, ha a személyes megjelenésre idézett fél nem jelent meg.

Ennek a konkrét esetben azt a jelentőséget kellett tulajdonítani, hogy a felperes maga sem kívánt, vagy tudott olyan tényeket a bíróság elé tárni a személyes meghallgatása útján, amelyek megalapozhatták volna a nem vagyoni kárpótlás megfizetésére irányuló igényét megalapozó olyan negatív következmény fennállását, amely a fennálló alperesi jogsérelem következtében állt volna elő.

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének fellebbezett részét - tekintettel annak helyes indokaira - a Pp. 254. § /3/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján köteles a fellebbezési eljárásban pernyertes alperes jogi képviselői díjából álló perköltsége, míg a Pp. 78. § /1/ bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § /2/ bekezdése alapján az eredménytelen fellebbezésével kapcsolatban felmerült feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket megfizetésére.

Győr, 2011. évi február hó 15. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Maurer Ádám sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Tisztviselő